

MOVIMENT PARROQUIAL ******

DEIXAR PETJADA * *

El recordat i estimat mossèn JAUME FONT i ESPIGOLÉ, rector de Palol d'Onyar des del setembre del 1965 al desembre del 1970, morí a Pamplona el dia 16 de febrer als 59 anys. Dos dies després algunes persones de la nostra parròquia ens féiem presents a l'església parroquial de Verges, d'on era rector, per assistir a la missa exequial, presidida pel Sr. Bisbe amb un centenar de sacerdots i l'assistència massiva del poble. La «bona olor» del seu sacerdoci es «tallava» a l'església de Verges. Aquesta «bona olor» de mossèn Jaume continua ben viva en el cor de moltes persones de Palol i La Creueta. Un botó de mostra en són aquests testimonis:

• «Amb ell sempre estàvem organitzant excursions, festes,... Recordo un festival de la cançó en el que em va tocar fer de presentadora amb la Dolors Lijarcio. Amb pluja i paraigües varen actuar-hi: Ramón García, Josep Navas, Isabel Alcalde, Estrella, Isabel Cano, «Paquito del acordeón»,... Era molt simpàtic i actiu. Era un gran amic. Sempre el recordaré». (Blanca)

• «Entrava a les cases com si fos a casa seva: -Vinc a fer una torrada-. continuà i molt bé el camí obert per mossèn Tor. Per exemple l'anada als Àngels pel Pilar. Uns vailets de Vila-roja ens havien plumat l'hort. Ens va dir que els coneixia i no ens diria qui eren però que no hi tornarien. Així va ser. Tenia un fons estupendo. Posava pau. Sé que és al cel, no sé si nosaltres hi anirem». (Montserrat Montada, vídua de Sitges.)

• «Abans jo vivia a can Marcó. Vàrem passar un hivern molt dolent, de pluja i vent, i la casa ens queia. Mossèn Jaume vingué i ens va dir: -Demà mateix podeu anar a viure a la rectoria. Tota la vida li agrairé. Era molt estimat pels «crios» que se'ls enduia a dinar a la font. També venien a fer doctrina a casa. Es feia amb tothom. Era natural i molt bona persona». (Nissu)

• «Qualsevol cosa que passés a una família ell s'hi feia present. Feia venir conferenciants. Recordo el Dr. Bohigues amb les seves diapositives de Terra Santa. Era actiu i desmemoriat. En el sermó es treia un paparet de la butxaca i explicava. Nosaltres amb ironia comentàvem: «porta xuletetes». Era un gran home». (M.ª Dolors Subirades)

• «Respirava senzillesa i era assequible a tothom: fossis o no de missa, t'hi senties bé, podies parlar amb confiança. Si hi havia un malalt la seva companyia era segura. Volia reconfortar el dèbil. Darrerament se l'havia vist al cementiri de Girona davant la tomba d'antics feligresos. Tot un signe de fidelitat.» (Ramón Llorente)

• «Aquest estiu em vingué a veure. Em va dir: -Sí, Maria, tinc càncer als budells, què sigui el que Déu vulgui- Vaig quedar més afectada jo que ell, no sabia que dir-li. Era molt «campetxano». Un senyor de Vilanna, els joves de Vilanna, que sabia el seu nomenament per a Palol d'Onyar, em va dir: els joves de Vilanna el trobaran a faltar. Venia amb molts nens al prat i jugava com ells.» (Maria, del Castell)

Quan pel desembre passat semblava que la malaltia donava un tomb en positiu, va fer arribar als seus feligresos de Verges a través del «Noticiari Parroquial» unes ratlles ben expressives del seu món interior:

«Ara sembla que ja ha passat el temps de la prova. el Senyor, sense cap mèrit meu, em va escollir per un treball, em va beneir amb la prova de la malaltia, amb alegria i pau. Ara ja comença una nova etapa: d'acció de gràcies, de salut i de treball. Lloat sigui per sempre el bon Déu; Penso que li vaig ser fidel en la primera etapa. Preguem perquè ho sigui també en la segona.»

Gràcies, mossen Jaume. Heu deixat una petxada a Palol d'Onyar i a La Creueta que està donant i donarà fruit.

REPARACIÓ I DIGNIFICACIÓ DE L'ESGLÉSIA

Aquest any, el 1989, ha de ser l'any d'unes obres ben necessàries a l'església parroquial de Quart, que havíem d'haver fet un bon temps abans.

Per una part, la més necessària, pintar, repintar, millor, tot l'interior: parets i voltes, església i sagristia, portes i finestres.

Tota la pintura està caient a trossos, les portes i finestres se les estan menjant el sol, pluges i rosades. Fa vertadera pena l'entrar i contemplar el nostre temple.

I la seva estructura, la seva arquitectura bé es mereix de nosaltres que sigui cuidada i protegida. S'ho mereix pel que és i representa respecte a Déu (la Casa de Déu) i respecte a nosaltres (la Casa de la nostra Família parroquial.)

Per altra part, cal assegurar amb vidre de seguretat la fornicula o lloc d'emplaçament, al fons de l'absi, de la nostra Creu parroquial. Cal que acabem d'una vegada l'haver de tenir-la guardada per motius de seguretat. Cal que pugui ser retornada al seu lloc.

És la Creu Parroquial, gòtica, d'argent. Interessant i valuosa. I no ha de ser una peça amagada ni de museu, sinó que ha de poder exercir la seva missió: presidir la nostra Comunitat parroquial en totes les reunions i celebracions del culte.

Però la Creu, per retornar al seu lloc de culte, necessita de restauració. I aquest treball caldrà fer-lo també aquest any.

Com potser seria interessant, i possiblement necessari, revisar els teulats per treure possibles ocasions d'humitats.

Tot això amb l'esforç, bona voluntat i col.laboració de tots. N'anirem parlant i tots rebran informació oportunament. La campanya començarà ben aviat.